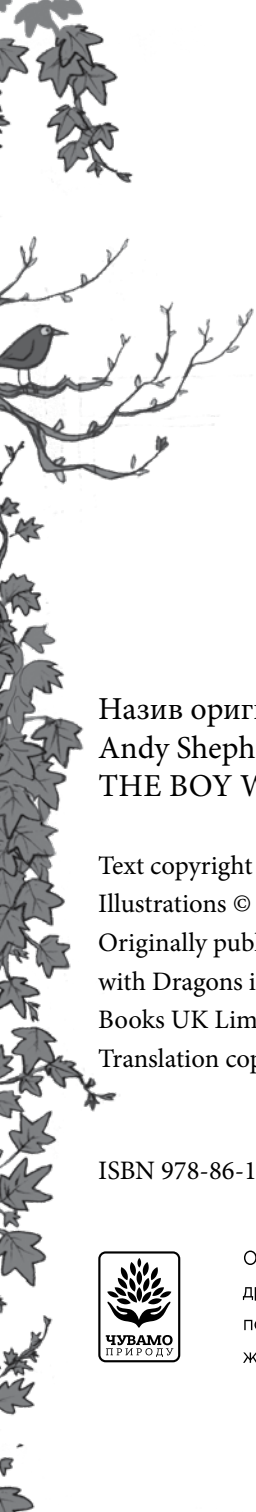

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

Andy Shepherd

THE BOY WHO FLEW WITH DRAGONS

Text copyright © Andy Shepherd, 2019

Illustrations © Sara Ogilvie, 2019

Originally published in the English language as *The Boy Who Flew with Dragons* in the UK by Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Translation copyright © 2023 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04785-1

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Енди Шејерг

ДЕЧАК
КОЈИ ЈЕ ЛЕТЕО
СА
ЗМАЈЕВИМА

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2023.

За Ијана, Бена и Џонаса,
које волим свим срцем, увек

Узгајамо змајеве. Змајеве који трепере, и леде све око себе и неке који небо испуњавају ватром.

Седимо прекрштених ногу око стабла змајског воћа, гледамо и чекамо. Змајеви нам седе на раменима, репова обмотаних око наших вратова. Светлуцају им дијамантске очи. Канџе гњече. Варнице пуцкетају. А врели задимљени дах греје нас до самог срца. Сви чекамо тренутак када ће црвено зрело змајско воће засијати. Пасти са живе петељке. Када ће нови малецки змај бити спреман да се излеже. Сви се питамо какав ће то змај бити.

Хоће ли сијати и светлוצати као Блескавко, треперити свим бојама од рубин-црвене до тиркизне? Хоће ли нас све прекрити ињем као Леденица и све нас натерати да звечимо као залеђени металофон? Хоће ли нам пред очима нестати и бити мајстор камуфлаже као Шуњавко или пулсирати златном светлошћу као Зрчак?

Ко зна! Можда ће моћи све то, а и више од тога. Но једно је сигурно – кладим се да и ви, након што

сте ово чули, желите једног змаја. Свог змаја. Наравно да га желите.

Али најпре морам нешто да вам кажем.

Наставите да слушате, јер још нисте чули целу причу. И можда, након што је чујете, нећете баш пожурити да узгојите себи змаја.

Јер не ради се овде само о хаосу, пламену, траговима канџи и врелим варницама. Чак ни о експлодирајућој каки. Већ о нечем много разорнијем.

Једног дана ћете морати да пустите свог змаја – а то је, пријатељи моји, најтеже од свега.

1

Трепераво сијају звезде

Прво што сам приметиио било је да Блескавка нема. Нестало је утешног сјаја његовог малог тела. Као и увек, угнездио се поред мене када сам кренуо на спавање, али сам се пробудио дрхтећи, свестан да не осећам његов топли дах на грудима.

Протрљао сам очи па трептањем покушао да се расаним. Био сам још под утицајем сна – познатог сна после којег бих, да сам био мачка, почео да предем. Исечци сна су ми треперили пред очима. Зелена светлост преко неба. Огромна планина. Стеновита земља пода мнош. А затим је све нестало.

Усправио сам се у постељи и угледао Блескавка.

* Седео је на симсу, на прозору моје собе, а напољу су звезде и месечина толико сијали да се готово чинило да је свануло. Извукао сам се из кревета и сасвим размакао завесе, осећајући налет хладног ноћног ваздуха кроз отворени прозор. Блескавка је излепршао на спољњи симс и подигао главу. Млаз варница које је избацио зашиштао је у ваздуху. Оставиле су прстен налик на врели сјај који остаје након ватромета. А унутар прстена светлוצала је Северњача. Није ово било први пут да затекнем Блескавка како зури кроз прозор, али сада се ово све чешће дешавало. Гледао сам како сјај бледи, па сам пружио руку и помиловао га по леђима. Под прстима ми се заталасало злато и његове крљушти су промениле боју.

Зурио сам кроз прозор и замишљао Теда, Кет и Каја склупчане поред својих змајева. И нисам успео да потиснем осмех. Ми смо били одред суперјунака и мало је тога што нисмо могли да урадимо када су наши змајеви били поред нас.

А затим се у слику на силу прогуроа Лијам, наш непријатељ, и сместа је покварио. Он је био подсетник да ствари можда и нису баш тако једноставне.

Видите, почетком лета се кришом увукао у дедину башту и узео једног змаја. Знам, како је то само подмукло! И не само то, његов змај је могао дахом да натера ствари да расту баш брзо – и да порасту баш велике! Након што је то искористио и увећао свој сунцокрет да би победио на школском такмичењу, Лијам је убрзо затим увећао и змајско воће. Змај који се излегао из тог плода за десетак минута је од ћурке израстао у тираносаура.

Поред њега сигурно не бисте желели да заспите! На срећу, Блескавка је засијао као светионик па одвео тирано-змаја у небо, надали смо се, дому. Према још нисмо имали представу где је дом змајева.

Питање како ћемо то открити била је још једна од ствари која ми се без престанка вртела у глави – заједно са покушајима да наслутим шта ће Лијам следеће урадити са змајем ког је још имао. Оним

који је могао да натера бундеве да поприме размере Пепељугине кочије.

Спремао сам се да се нагнем и затворим прозор када су се врата собе одшкринула. Зграбио сам завесу и снажно је навукао преко прозора. Непрестано сам био на опрезу због маме и тате – поготово ових дана. Мама вечито жонглира посао ветеринара, животиње луталице и моју сестру Лоли, као хоботница са озбиљним жонглерским вештинама, а тата је обично, са слушалицама на ушима, био потпуно затворен у свом малом балону музике. Али чак су и они почели да примећују ствари. Не може човек да сакрије баш све трагове паљења и канци. Нити да баш за све свали кривицу на мачку.

Појавила се мала разбарушена глава и ја сам одахнуо.

„Шта радиш, Лоли?“, прошапутао сам. „Требало би да спаваш. Сутра је важан дан.“

Лоли се насмешила. „Ја сада будна.“

Погледао сам на сат поред кревета. Било је три сата ујутро. Званично јој је био рођендан, али нешто

нисам био сигуран да ће мама и тата баш бити вољни да овако рано започну прославу. Одмахнуо сам главом.

„Није још време, Лолибоб. Сувише је рано.“

Намрштила се. Али намрштеног израза брзо је нестало када се завеса намрешкала и када се кроз отвор провукао Блескавко.

Долетео је и почео да кружи око њене главе избацујући мале облачке дима. Она се одушевљено кикотала, а очи су јој сијале блиставо као и дедине. Нисам успео да се не насмејем. Поготово када сам се сетио своје тајне. Видите, откако је покушала да из абабаса излеже змаја и у том процесу претворила нашу дневну собу у мочвару, знао сам да Лоли више од свега жели змаја. Зато сам, како је последњи род змајског воћа био црвен и зрео, знао да јој могу дати најбољи поклон на свету.

Дошло је време да Лоли добије змаја.

2

Плави торнадо и не тако рани раноранилац

Лоли је издржала до пет сати пре него што је прогласила званично отварање свог рођендана. У костиму Бетмена парадирала је ходником и ударала у

бубањ, док се сви остали укућани нису истетурали из кревета да се придруже прослави.

Када смо касније стигли на рођендански доручак код баке и деде, Лоли је пролетела кроз врата као малецки торнадо. Функционисала је на шећеру, након што је олизала чинију од шлага којим је мама украсила тарту. Мама је направила сирену на стеновитом извору, то је било званично име тортe. Искрено, више је личила на фоку са периком. И то ако бисте зачкиљили и решили да одбаците критичко мишљење.

Бака је спустила хрпу палачинки на сто па снажно загрлила Лоли.

„Срећан ти, срећо, срећни дан, мала Лоли“, засмејала се.

Лолибоб је снажно загрлила баку и весело се закикотала.

„Деко!“, повикала је и погледом почела да тражи деду. Провирио сам кроз прозор очекујући да га видим како долази из баште. И личило би на њега да буде напољу у ово доба дана и ради у башти.

Тада сам ухватио поглед који су мама и бака размениле.

„Деда је остао да још мало одрема“, рекла је бака спустивши Лоли.

Е сад, већини људи то не би деловало као нешто страшно, мама би вероватно кућу продала да може још мало да одрема. Али не и деда. Он је могао да постиди сваког ранораниоца када би потпуно одевен косио травњак пре него што би се овај и промешкољио у постељи.

„Где си, Штапићу!“, рекао је деда смешећи се када сам опрезно отворио врата спаваће собе. Седео је у постељи са послужавником на крилу и од огромне хрпе шибица правио брод. Спустио га је на сигурно када је Лоли улетела у собу и скочила на кревет.

„Да ли си добро, деда?“, питао сам спустивши се на ћошак мадраца.

„Добро сам. Бака брине без разлога, то је све.“

Лоли му се сасвим примакла па ју је деда загрлио.

„Значи доћи ћеш на прославу?“, питао сам га.

Деда је стегнуо Лоли. „Не овог пута“, рекао је.

Видео сам да је разочаран колико и ми, али веран себи као и увек, није намеравао да то и каже.

„Али сачуваћеш ми мало желеа, зар не, Лоли?“, насмешио се.

Лоли га је продорно гледала, а ја сам се запитао да неће постати суперсонична. Заиста није била добра замисао реметити план забаве. Но ипак, она се нагнула и пољубила деду у смежурани образ. Потом је завукла руку у џеп и извадила лепљиву грудву плавог шлага. Била је пуна длачица од унутрашњости њеног џепа, али је деда очигледно знао да је ово била понуда која се не одбија.

„Хвала ти, Лоли“, рекао је озбиљно. „Управо то ми је потребно да унесе мало живота у ону кашу. Можеш ли да убациш то у чинију?“

Лоли је сишла с кревета и срећно почела да меша хладну лепљиву грудву у чинији која је представљала дедин доручак и која је сада била мутноплаве боје.

„Дакле, Штапићу...“, рекао је деда.

Тачно сам знао шта је под тим мислио и шта следи. Видите, у хаосу који је уследио након што је Лијам излегао огромног змаја, деда је открио да смо ми задржали Блескавка и остале змајеве. И премда је било сјајно што је деда сада све знао и што нисам више морао да лажем, није било сјајно што је инсистирао да склопимо договор. А договор је био да ћемо све змајеве пустити на крају летњег распуста.

Видели смо шта прописно велик змај може да уради, какву пустош може да изазове, и деда је рекао да четири змаја те величине нису нешто са чим нас четворо можемо да се носимо.

Сићушни део мене знао је да је деда у праву, али био је то тако мајушан део да је лако било згњечити га и сести на њега. Проблем је био што још нисам рекао осталима на шта сам пристао. Просто нисам могао да им то саопштим. Знао сам колико ће бити разочарани.

Надао сам се да ћу наговорити деду да промени мишљење. И јесам, донекле, чиме сам нам

купио два додатна месеца. На крају нам је дозволио да их задржимо до октобра, док не прођу Тедов, мој и најзад и Лолин рођендан. Али знао сам да нећу моћи да га наговорим да поново попусти. А време нам је, како је прослава Лолиног рођендана била удаљена свега неколико сати, истицало.

„Након данашњег дана, време је да пустите змајеве. Договорили смо се, сећаш се?“, прошапутао је деда.

Руке су почеле да ми трну. Заиста нисам желео да му одговорим јер бих тиме поново на све пристао. А што сам више времена имао да размислим, све сам више схватао да то просто није било нешто на шта сам могао да пристанем. Био ми је потребан другачији план, али нисам могао ничега да се сетим. Ничега. Мој мозак обично није престајао да испаљује идеје, али сада као да се искључио.

Тада су ушле бака и мама и почеле да се мотају по соби, да поспремају и говоре нам да пустимо деду да „одмори у миру“.

Гледао ме је право у очи и практично сам могао да видим речи које није изговарао како му сијају изнад главе: *Сетии се шииа си обећао.*

Пустио сам баку да ме изгура из собе док су ми се телом брзо ширили врели трнци. Знао сам шта је деда мислио, али нисам могао да климнем главом. Нисам чак више могао ни да га погледам у очи. Јер сам већ знао да нећу моћи да одржим обећање.